

GEORGE LAZENBY

EL 007 QUE VA VOLER DEIXAR DE SER-HO

L'actor australià va interpretar el famós agent encobert una sola vegada, a '007 al servei secret de Sa Majestat', abans de presentar la seva renúncia definitiva

TEXT TONI VALL

Per a un fanàtic de pedra picada de la sèrie fílmica 007, resulta impossible esborrar del cap el final de *007 al servei secret de Sa Majestat* (1969), quan James Bond abraça la tragèdia més gran de la seva vida. No explicaré quina, esclar: amb Bond no s'hi juga i encara menys se'n fan espòilers, per molt que la pel·lícula tingui més de mig segle i sigui coneguda internacionalment. La cara desencaixada de l'agent secret és la de l'australià George Lazenby, que el juliol passat, amb 85 anys, va anunciar a través de X que es retirava de la vida pública i que, per tant, deixava d'assistir a actes i signatures d'autògrafs i de respondre a les crides de les dotzenes de clubs de fans de 007 que hi ha arreu del món. Malauradament, no va poder dir que es jubilava de la interpretació perquè ja fa moltíssims anys que la interpretació el va jubilar a ell. George Lazenby, la història singularíssima de qui va clavar una puntada de peu a l'oportunitat d'or de la seva vida.

El 1966, Sean Connery ja havia mostrat notables i ostensibles senyals d'alarma: n'estava de 007 fins al capdamunt. Des de l'encasellament pel paper d'agent secret fins a la fama desbocada que li havia canviat la vida. El rodatge de *Només es viu dues vegades* al Japó va ser la gota que va fer vessar el got. L'actor escocès no podia literalment fer un pas pel carrer sense rebre el *pressing* de centenars de fans que l'abordaven amb actitud esverada. Ho portava certament malament. I va fer un pas al costat. Va fer saber als productors, Albert R. Broccoli i Harry Saltzman, que li havien de buscar un substitut. Això va arribar a les orelles d'un jove australià de 27 anys, nascut a Canbera, que ja feia temps que vivia obsessionat pel personatge de James Bond. Es deia George Lazenby, havia treballat de venedor de cotxes de segona mà i havia fet de model ocasional de publicitat –l'anunci més conegut era de xocolatines–, tenia molt bona planta, era atlètic i mostrava ganes de menjar-se el món. Al cap i a la fi, Connery va arribar a Bond després de ser Mister Univers. Lazenby es va comprar un rellotge de luxe com els que llua Bond –un

ÈXIT FUGAÇ

A l'esquerra, Lazenby en una recepció a l'Hotel Dorchester de Londres l'any 1968. A la dreta i a sota, l'interpret en el paper de James Bond a *007 al servei secret de Sa Majestat*. FOTOS: GETTY

Rolex Submariner del 1965, ni més ni menys— i un vestit que algú li havia dit que Connery s'havia arribat a emprovar però finalment no s'havia quedat.

Es va presentar al càsting organitzat a Londres i, veient la cua de candidats, es va colar descaradament i va encaixar la mà dels productors amb un contundent: “Soc Bond, James Bond”. Aquell atreviment els va encantar i van decidir passar per alt el fet que els entabanés amb mentides pietoses per inflar el seu inexistent currículum d'actor. No els va ser complicat esbrinar que aquells films que assegurava haver rodat en països de l'est d'Europa i al Sud-est Asiàtic eren pura invenció. Aquest detall, que demostrava la seguretat en si mateix i les ganes irrefrenables de Lazenby per posar-se el vestit de James Bond, va fer molta gràcia a Peter Hunt, el director escollit per a la nova entrega i que ja coneixia bé la saga, no debades havia estat el muntador dels films anteriors de la franquícia. Doncs bé, en efecte un friqui vingut d'Austràlia amb una mà al davant i una al darrere era el nou agent secret britànic amb llicència per matar. Qui diu que els somnis, per molt rocambolescos que siguin, no es poden fer realitat?

UN REpte PER A UN ACTOR NO PROFESSIONAL

I el somni es va acabar, com aquell qui diu, aquí. Expliquen els qui van ser testimonis del rodatge que Lazenby va afrontar el repte amb una certa altivesa i va topar de seguida amb un Hunt que ni de bon tros estava disposat a atorgar-li res semblant a l'estatus d'estrella. Més aviat al contrari: assajos sense parar, ordres de rodatge transmeses per subordinats i absència de camerino propi els primers dies. El film suposava un evident canvi de registre en el paper protagonista. Es volia rentar la cara a un personatge amb claríssimes connotacions masculines i massa violent, sense ànima, un acumulador de conquestes, quasi un maltractador que es redimia —o això semblava— gràcies als bons serveis a la Corona britànica en ple desplegament de la Guerra Freda. Amb aquesta intenció, el

Bond de Lazenby havia de ser més sensible, més simpàtic, tenir més dubtes —de fet, al principi del film lliura a M la seva dimissió— i molt menys petri. Lazenby semblava encaixar en el perfil, però, no ho oblidem, era un actor no professional. Si t'hi pares a pensar, tenia aires de despropòsit. El mateix Lazenby va explicar, molts anys després, que els productors van arribar a dubtar de la seva sexualitat: el veien poc viril i, durant un descans del rodatge, li van enviar una noia a l'habitació de l'hotel per posar-lo a prova. “Diria que llavors sí que van quedar convençuts”, va dir volent treure ferro a la qüestió, però es miri com es miri la conducta va ser indecent.

I així es va sentir, tractat com un ninot de fira al servei d'una trama d'espionatge i contra l'arxienemic de Bond —un fabulós Blofeld encarnat pel gran Telly Savalas—, tot enfocat perquè Bond trobés, per fi, l'amor verdader als braços d'una comtessa corsa a qui dona vida Diana Rigg. Lazenby tampoc hi va posar gaire de la seva part. En una altra pausa del rodatge, va visitar una armeria a prop del lloc del rodatge i l'amo va insistir en regalar-li una pistola. Amb algunes copes de més, l'actor va provar l'arma improvisadament i sense riscos, tot s'ha de dir, però dins el seu cap anava creixent la idea que tot allò era un gran error. El film, malgrat tots els entrebancs, és un dels preferits

Ell mateix
s'havia construït
el seu somni i
uns mesos després
el feia miques

de molts fanàtics de la saga que no podem evitar pensar què hauria passat si Lazenby no hagués estripat a la cara dels productors el seu contracte que l'unia a Bond durant set films. Sembla una bogeria, oi? Sembla que l'explicació definitiva va arribar quan l'actor va conèixer un empresari irlandès molt vinculat amb la creixent i explosiva contracultura britànica de finals dels anys 60. Ell li va ficar al cap idees sobre el moviment *hippy* i la pau mundial en temps de la Guerra Freda i que allò que feia —de 007— no tenia res a veure amb els ideals que havien de governar el món. Lazenby renegava públicament de Bond i es va presentar a l'estrena mundial d'*Al servei secret de Sa Majestat* amb cabellera llarga, barba i una vestimenta poc adequada per a l'elegància *british* de l'acte. Tota una declaració de principis.

Ell mateix s'havia construït el seu somni i uns mesos després el feia miques. Tenia uns altres plans. Volia participar en films com *Easy Rider*, afins amb el hippisme i amb els postulats de grans esdeveniments com Woodstock. Li havien proposat una idea llamenera: formar tàndem artístic amb l'estrella de les arts marcial Bruce Lee, llavors una personalitat cinematogràfica a escala mundial. Però Lee va morir de manera sobtada i envoltat de misteri i el pla se'n va anar en orris. Sembla mentida i fins i tot fa mal de pensar-hi, però la carrera posterior de Lazenby va ser un desastre colossal, sense pal·liatius. Cap film, cap ni un, de protagonista a l'altura del seu debut al cinema. Un grapat de sèries B i subproductes diversos i el més desesperat dels oblidats. Ha viscut tota la vida del record de 007. “No ha sigut una decisió fàcil, però ha arribat el moment d'anunciar-vos la retirada. A partir d'ara, no participaré més en cap altre acte públic, ni concediré entrevistes ni signaré més autògrafs. Ha sigut un viatge divertit, però fer-se gran no n'és gaire, de divertit. Em vull concentrar a passar més temps amb la família. Envio la gratitud més sincera a tothom per l'amor i el suport que m'heu donat al llarg dels anys. Ho han sigut tot per a mi”. ●